

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.278/2017/5.szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Feldmájer Péter ügyvéd által képviselt **I.rendű felperes neve (címe)** szám alatti lakos I. rendű és **II.rendű felperes neve (címe)** szám alatti lakos II. rendű felpereseknek – a dr. Molnár Sándor ügyvéd által képviselt **I.rendű alperes neve (címe)** szám alatti lakos I. rendű és **II.rendű alperes neve (címe)** szám alatti lakos II. rendű alperesek ellen kártérítés iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 2017. január 19. napján kelt 5.P.20.244/2016/21. számú ítélete ellen a felperes részéről 22. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezését **részben megváltoztatja** és kötelezi az alpereseket, 15 nap alatt egyetemlegesen fizessenek meg az I. és II. rendű felpereseknek személyenként 200.000,- 200.000,- (Kettőszázezer-Kettőszázezer) Ft-ot, valamint ezen összegek után 2012. július 19. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát.

Az I. rendű felperes által fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 313.000,- (Háromszáztizenháromezer) Ft-ra, a II. rendű felperes által fizetendőt 353.000,- (Háromszázötvenháromezer) Ft-ra leszállítja, az I. és II. rendű alperesek által egyetemlegesen fizetendőt 234.000,- (Kettőszázharmincnégyezer) Ft-ra felemeli.

Az I. rendű felperes által fizetendő állam által előlegezett költség összegét 62.828,- (Hatvankettőezer-nyolcszázhuszonnyolc) Ft-ra, a II. rendű felperes által fizetendőt 70.849,- (Hetvenezer-nyolcszáznegyvenkilenc) Ft-ra leszállítja, míg az I. és II. rendű alperesek által egyetemlegesen fizetendőt 46.968,- (Negyvenhatezer-kilencszázhatvannyolc) Ft-ra felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az I. rendű felperest 18.000,- (Tizennyolcezer) Ft, a II. rendű felperest 20.000,- (Húszezer) Ft másodfokú eljárási költség 15 napon belüli megfizetésére kötelezi az I. és II. rendű alperesek mint egyetemleges jogosultak részére.

Kötelezi az I. és II. rendű alpereseket, egyetemlegesen fizessenek meg az államnak – külön felhívásra – 31.800,- (Harmincegyezer-nyolcszáz) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket, míg az I. rendű felperes 72.800,- (Hetvenkettőezer-nyolcszáz), a II. rendű felperes 77.000,- (Hetvenhétezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket köteles megfizetni ugyanilyen módon.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS

A 2010. június 3. napján elhunyt **(személy neve)** felperesi jogelőd az I. rendű felperes házastársa, a II. rendű felperes édesapja volt. 1995-től őstermelőként, majd családi gazdálkodóként birkatartással foglalkozott. A nyájhoz általában 350-400 db birka tartozott. Az I. rendű felperes főzött a munkásokra, és az állatok etetésébe is besegített.

A felperesi jogelőd 2007. április 19-én **(település 1 neve)** külterületén az ún. ... legelőn szóváltásba keveredett az alperesekkel a legeltetett terület használata miatt, amire egyébként ő rendelkezett – bérleti szerződés alapján – legeltetési joggal. A szóváltás tettelegességgé fajult: az I. rendű alperes egy vasvillával támadt rá, majd a II. rendű alperes is közbeavatkozott, és a nála lévő ún. gamós bottal a jogelődöt testszerte többször megütötte, így jobb csuklóját is. Az alperesek a kutájukat is ráuszították. A kutya többször megharapta a néhai lábát. Az alperesek a bántalmazást csak a felperesi jogelőd juhászainak közbelépésére hagyták abba.

A néhai a bántalmazás következtében a hátán számos vérzéssel járó zúzódást, a bal lábszár jobb térdhajlat felületes harapott a sérüléseit, a jobb kéz I-es ujján és a bal kézháton többszörös felületes sebzéseket, hámsérüléseket, valamint a jobb csukló ízületközei darabos törését szenvedte el. Kórházi kezelése során a törött csuklót gipsz sínbe helyezték, 3 nap múlva pedig műtétet végeztek a csontok rögzítésére. A törés csontos átépülése két hónap múlva sem történt meg, ún. álízület alakult ki, ezért újabb műtétet végeztek rajta. Eközben csonttrikulást is diagnosztizáltak. Majd megállapították, hogy megindult a csontos átépülés, de a tartós rögzítés miatt a csukló és az ujjmozgások, később a vállmozgások is kötötté, beszűkültté váltak. Az elszenvedett sérülések 8 napon túl gyógyulóak, gyógytartamuk 2-3 hónap, a kialakult szövődmény miatt azonban ténylegesen 6-8 hónap volt. A bántalmazás következtében a néhainál a jobb csukló mozgásbeszűkülésében és a jobb kéz szorító erejének csökkenésében megnyilvánuló maradandó testi fogyatékoság alakult ki. Munkaképesség-csökkenésének emiatti mértéke kb. 20 %-os, amely véglegesnek volt tekinthető. Későbbi halála nem a bántalmazás miatt következett be.

A **(település 2 neve)**-i Városi Bíróság 2008. december 10. napján kelt – első fokon jogerőre emelkedett – ... számú ítéletében az alperesek bűnösségét testi sértés büntetében megállapította.

A támadás és az elszenvedett sérülések miatt a felperesi jogelőd meglévő depressziós hajlama felerősödött, zárkózottá vált. A bántalmazás időpontjában 5. osztályos gyermekével – a II. rendű felperessel – korábbi bensőséges kapcsolata megváltozott.

Az I. és a II. rendű felpereseket a néhai bántalmazása, majd halála nagyon megviselte.

2007-2009. között a jogelőd átlagos juhállománya 342-344 db-os volt, 2010-ben 330 db. A bántalmazást követő években a foglalkoztatott juhászok száma nem nőtt annak ellenére sem, hogy a néhai – kézsérülése miatt – nem tudott a munkákban a korábbi évek aktivitásával részt venni, köztük a takarmány megtermelésében és betakarításában sem. Sógora és keresztfia **((tanú 1)** és **(tanú 2))** már a káresemény előtt is hetente több alkalommal besegítettek a gazdaságban, azonban feladataik a bántalmazást követően megnövekedtek. Ami juttatást a néhaitól kaptak, nem segítségük ellentételezése volt, azt ingyenesen végezték. A munkásokra – csakúgy mint a káresemény előtt – az I. rendű felperes főzött és segített az állatok etetésében is.

A felperesi jogelőd keresetében 13.500.000,- Ft általános vagyoni és 2.000.000,- Ft nemvagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket. Vagyoni kártérítés iránti igényét arra alapította, hogy a bántalmazás kapcsán megromlott egészségi állapota miatt további alkalmazottakat volt kénytelen foglalkoztatni, valamint hivatkozott a megemelkedett állategészségügyi költségekre is. Elhunytát követően jogutódként perbeléptek az I. és II. rendű felperesek, akik többször módosított keresetükben vagyoni kár címén 5.000.000,- Ft általános kártérítés és járulékai egyetemleges megfizetésére kérték az alperesek kötelezését. Ezen túlmenően jogelődjük életéhez és

testi épséghez, emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogának megsértése címén 7.500.000,- Ft összegű nemvagyoni kártérítés iránti igényt is előterjesztettek. Mivel a bántalmazással okozati összefüggésben a II. rendű felperes súlyos lelki sérüléseket szenvedett, saját jogán 4.000.000,- Ft, az I. rendű felperes pedig 1.000.000,- Ft nemvagyoni kártérítés megfizetésére kérte az alperesek egyetemleges kötelezését.

Az alperesek ellenkérelmükben elsődlegesen a kereset teljes elutasítását kérték. Másodlagosan a kártérítés mértékét havi 5.000,- Ft járadékban kérték megállapítani. Előadták, amennyiben a jogelőd vállalta volna a korrekciós műtétet, és így is fennmaradt volna 20 %-os munkaképesség-csökkenése, a járadék arányos kompenzálást jelentene.

A Kecskeméti Törvényszék 5.P.21.023/2012/80. számú ítéletével egyetemlegesen kötelezte az I-II. rendű alpereseket, fizessenek meg az I-II. rendű felpereseknek személyenként 1.853.185,- Ft-ot és annak részösszegeként eltérő kezdő időpontoktól járó késedelmi kamatát, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

A Szegedi Ítéltábla Pf.I.20.657/2015/50. számú részítéletében az elsőfokú bíróság ítéletének a nemvagyoni kártérítésre vonatkozó nem fellebbezett részét nem érintette, megfellebbezett rendelkezését részben megváltoztatta és a II. rendű felperesnek járó nemvagyoni kártérítés összegét 1.200.000,- Ft-ról 1.400.000,- Ft-ra emelte fel, egyebekben az elsőfokú ítéletnek a nemvagyoni kártérítésre vonatkozó rendelkezéseit helybenhagyta. Rendelkezett az ehhez kapcsolódó perköltségekről. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét – a további perköltségre is kiterjedően – hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasította. A részbeni hatályon kívül helyezést azzal indokolta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a vagyoni károk tekintetében nem tárta fel kellően, további bizonyítás szükséges, amely a másodfokú eljárás kereteit meghaladja. A megismételt eljárásra különböző, az egyes bizonyítási cselekmények eredményességétől függő bizonyításokat írt elő azzal, hogy csak ezek eredménytelensége esetén van lehetőség általános kártérítés megítélésére, melynél ugyancsak figyelembe kell venni a rendelkezésre álló adatokat és mérlegelésükkel megbecsülni a reális általános kártérítési összeget.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban meghozott ítéletével a keresetet elutasította és rendelkezett az elsőfokú eljárási illeték, valamint eljárási költség megfizetéséről. Határozatának indokolása szerint az ítéltábla iránymutatásának megfelelően a szükséges körben lefolytatta a bizonyítást. Ismételten meghallgatta **(tanú 1)** és **(tanú 2)** tanúkat, akik elmondták, hogy a felperesi jogelődnek már a bántalmazást megelőzően is segítettek a gazdaságban, utána többet, juttatásuk mértéke azonban nem nőtt és azt egyébként sem segítség fejében kapták, hanem mert jó család voltak. Az I. rendű felperes előadta, 17 hektáros lucernaterületen és 4,7752 hektáros szántó területen termeltek takarmányt, a terület nagysága nem változott. Mindezek mérlegelésével az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a juhállomány takarmányozásával összefüggésben többletköltség nem merült fel, az alkalmazottak száma sem változott, és a tanúk többletmunkájukért sem anyagi, sem természetbeni juttatást nem kaptak, így a felperesi jogelőd vagyonában a bántalmazás kapcsán csökkenés nem állt be. Emiatt a szakértői bizonyítást is szükségtelennek találta. A felmerült elsőfokú eljárási illeték és perköltség viseléséről a pernyertesség-pervesztesség arányában határozott.

Az ítélettel szemben a felperesek terjesztettek elő fellebbezést, melyben annak részbeni megváltoztatását kérték azzal, hogy a bíróság az alpereseket vagyoni kártérítésként 1.000.000,- 1.000.000,- Ft tőke és járulékai egyetemleges megfizetésére kötelezze. Álláspontjuk szerint az

elsőfokú bíróság alaptalanul állapította meg, hogy többletköltség a juhállomány takarmányozásával kapcsolatban nem merült fel, és tévesen mellőzte a szakértő kirendelését is. Mivel az alperesek büntetőjogi felelősségét a bíróság megállapította, kártérítési felelősségük bizonyított, kimentésük lehetetlen. Hangsúlyozták, a bántalmazást követően jogelődjüknek nem csak többletköltsége adódott a takarmányozással és az állatállomány kezelésével összefüggésben, hanem a juhállomány nevelése során többleterőfeszítést is ki kellett fejtenie. Véleményük szerint többletköltségnek kell tekinteni azt is, hogy **(tanú 1)**-nek és **(tanú 2)**-nek ezután többet kellett dolgoznia, besegítenie, illetőleg utóbbi azt is elmondta, hogy a balesetet megelőző időszakban ő is kapott viszontsegítséget a felperesek családjától, azt követően viszont ez elmaradt. Kifejtették, az alperesek maguk is havi 5.000,- Ft járadék megfizetését vállalták, ezért az elsőfokú bíróság tévesen mellőzte ebben való marasztalásukat. Sérelmezték az elsőfokú ítélet eljárási költség viselésére vonatkozó rendelkezését és kérték a Pp. 81. § (2) bekezdésének alkalmazását.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet fellebbezéssel támadott rendelkezéseinek helybenhagyására irányult. Érvelésük szerint valamennyi felperesi tényállítás, hivatkozás valótlannak, illetve megalapozatlannak bizonyult mind az alkalmazottak száma, mind az állategészségügyi költségek emelkedését illetően. Az 5.000,- Ft összegű járadékfizetési vállalásukat illetően kiemelték, az csak arra az esetre vonatkozott, ha a felperesi jogelőd elvégezteti az orvosi indikációjú korrekciós műtétet, és a kezeléseken, valamint az azt követő gyógyterápián is részt vesz, és ezek után is fennmarad 20 %-os mértékű munkaképesség-csökkenése. Tévesnek tartották a felperes pernyertesség-pervesztesség körében kifejtett álláspontját, miután a felperesi jogelőd 13.500.000,- Ft-ban jelölte meg vagyoni kárát.

A fellebbezés **kisebb részben alapos.**

Az ítéletkorábbi részítéletében kizárólag a felperesek vagyoni kárigényét illetően helyezte hatályon kívül az elsőfokú ítéletet és utasította újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára az elsőfokú bíróságot. A Pp. 252. § (4) bekezdésének megfelelően meghatározta a még lefolytatandó bizonyítási eljárás körét, megszabta azok sorrendjét, az egyes bizonyítási cselekmények szükségességét, és utalt egymástól való függésükre is, végül részletezte az általános kártérítés alkalmazhatóságának lehetőségeit. Az előírt bizonyítást az elsőfokú bíróság megkezdte, majd – ítéletében számot adva arról, hogy miért ítélte azt szükségtelennek – a további bizonyítási lépéseket mellőzte.

Kétségtelen, hogy az előírt bizonyítás az elsőfok számára perjogi értelemben kötelező, elmulasztása – vagy részbeni elmulasztása – ezért olyan lényeges eljárási szabálysértés, mely a megismételt eljárásban hozott ítélet újabb hatályon kívül helyezését vonhatja maga után. A másodfokú bíróság utasításai azonban a bizonyítási eljárás egy meghatározott stádiumához, és az akkor rendelkezésre álló peradatokhoz kötődnek. A megismételt eljárásban beszerzett újabb adatok és bizonyítékok viszont elvezethetnek a tényállás olyan tartalmú módosulásához, ami már a másodfokú bíróság iránymutatásait részben vagy egészben meghaladottá teszi. Ebben az esetben nincs eljárásjogi akadálya annak – és ezért nem értékelhető eljárási szabálysértésként sem –, hogy az elsőfokú bíróság a hatályon kívül helyező végzésben foglalt iránymutatásoktól eltérjen (1/2014. (VI. 30.) PK vélemény 4. tételének indokolása). Különösen igaz ez akkor, ha az előírt bizonyítás egyes lépései eleve egymás eredményének függvényében lettek meghatározva. Az előírt bizonyítás kötöttsége tehát nem abszolút, az csak addig áll fenn, amíg a peranyag egyező a másodfokú bíróság által a döntése során figyelembe vett. Ha új tények, bizonyítékok merülnek fel, és azok a másodfokú bíróság megállapításait megdöntik, vagy az elrendelt bizonyítást feleslegessé teszik, az elsőfokú bíróság új tényállást állapíthat meg, új következtetésekre juthat, illetőleg a bizonyítást mellőzheti.

(EBH2006.1414. számú elvi határozat indokolása). A perbeli esetben ez a helyzet állt elő. A beszerzett újabb bizonyítékok alapján a további bizonyítás szükségtelenné vált, csak az eljárás ésszerű időn belüli befejezését késleltette volna (Pp. 2. § (1) bekezdés).

A megismételt eljárásban **(tanú 2)** és **(tanú 1)** megerősítették, hogy a felperesi jogelőd bántalmazását követően többet kellett segíteniük, mint azt megelőzően (5.P.20.244/2016/6. számú jegyzőkönyv 2. oldal 4. bekezdés és 3. oldal utolsó bekezdés), példálózó jelleggel felsorolták az általuk végzett munkák jellegét, amiért viszont nem kaptak sem természetbeni, sem pénzbeni ellenszolgáltatást a felperesi jogelődtől. Ami juttatásban részesültek, az pusztán a rokonai kapcsolatra tekintettel történt. Az is megállapítható vallomásaik alapján, hogy a többletmunkát kifejezetten a jogelődhöz fűződő családi viszonyra tekintettel vállalták segítségképpen. Ugyancsak egyértelművé vált a tanúvallomások alapján, hogy a felperesi jogelőd bántalmazása folytán elszenvedett sérülései miatt az általa korábban elvégzett mezőgazdasági munkák egy részét már nem tudta már ellátni, azokat helyette rokonai, **(tanú 1)** és **(tanú 2)** tanúk végezték el. E költségek megtérítése kapcsán a bírói gyakorlat a teljes reparáció elvéből (Ptk. 355. § (4) bekezdés) indul ki. Ha a többlet erőfeszítéssel elvégzett munkát a károsult hozzátartozói a hozzá fűződő személyes viszonyuk alapján nyújtották ellentételezés nélkül, de ez a tevékenység pénzben kifejezhető értékkel bír, akkor e költségeket a károkozók kötelesek megtéríteni, hiszen a hozzátartozói segítségnyújtás nem azért történt, hogy az ezzel kapcsolatos szükséges költségek megtérítése alól a károkozót mentesítsék. Mivel a mezőgazdasági munkák pótlása jelen helyzetben a káreseménnyel okozati összefüggésben vált szükségessé és ténylegesen elvégzésre került, az alperesek annak értéke megtérítésére kötelesek a teljes reparáció elvéből következően (hasonlóan: eBDT2012.2843., Szegedi Ítéltábla Pf.I.20.773/2013/2.).

A Ptk. 359. § (1) bekezdése szerint ha a kár mértéke – akár csak részben – pontosan nem számítható ki, a bíróság a károkozásért felelős személyt olyan összegű általános kártérítés megfizetésére kötelezheti, amely a károsult teljes anyagi kárpótlására alkalmas. Miután sem a hozzátartozók által elvégzett mezőgazdasági munkák teljes köre, sem annak pontos időtartama nem megállapítható, indokolt az általános kártérítés szabályainak alkalmazása. Az összeg meghatározása során az ítéltábla figyelembe vette a **(tanú 2)** és **(tanú 1)** tanúk által korábban előadottakat a végzett munka jellegére, mennyiségére és időtartamára vonatkozóan, valamint a hasonló munkakörben a felperesi jogelőd által foglalkoztatott **(tanú 3)** vallomását a munkájából származó jövedelmére vonatkozóan (Bács-Kiskun Megyei Bíróság 2.P.20.100/2009/20. számú jegyzőkönyv). E körülményeket összevetve a megismételt eljárás során beszerzett tanúvallomások tartalmával, mérlegelve a rendelkezésre álló adatokat (Pp.206. § (1) bekezdés), a felpereseket ért vagyoni kár összegét személyenként 200.000-, Ft-ban határozta meg. A kalkuláció során figyelemmel volt arra is, hogy a néhai halála nem a bántalmazással állt oksági kapcsolatban, ezért a vagyoni kárigény csak a bántalmazás mint káresemény és a halál bekövetkezte közti időszakra érvényesíthető.

A felperesek további két jogcímen terjesztettek elő vagyoni kártérítési igényt. Egyrészt kérték takarmányozási többletköltségeik, másrészt a megnövekedett állategészségügyi költségek megtérítését. A bizonyítási kötelezettség mindkettő kapcsán őket terhelte a Pp. 164. § (1) bekezdésének megfelelően, e kötelezettségüknek azonban sem az alap-, sem a megismételt eljárásban nem tudtak eleget tenni. Az állategészségügyi költségre a megismételt eljárásban nem merült fel új adat. Megjegyzi az ítéltábla, eleve nehézkes okozati összefüggést találni a felperesi jogelőd bántalmazásából eredő állapota és az állatok – zömében állatorvosi tevékenységhez köthető – egészségügyi költségei között. A takarmányozási többletköltség kapcsán a megismételt eljárásban a tanúk előadták, mind a lucerna, mind a szemestakarmány vetésére használt szántóterületek változatlan nagyságúak voltak a bántalmazás előtt és után (5.P.20.244/2016/6. számú jegyzőkönyv

3. oldal 1. bekezdés, 4. oldal 1. bekezdés), a bálázást pedig mindenféleképpen bér munkában kellett elvégeztetni, mert a családban nem volt bálázógép. A tanúk előadását alátámasztották a beszerzett tulajdoni lapok, mint okirati bizonyítékok is. Ezek az állított többletköltségek felmerültét eleve kizárják.

A havi 5.000,- Ft-os járadékigényre irányuló fellebbezés alaptalan, téves érvelésen nyugszik, mivel az alperesek azt az egyösszegű kártérítés helyett kérték alkalmazni, a bíróság viszont mind a vagyoni, mind a nemvagyoni kárigények kapcsán egyösszegű marasztalást alkalmazott.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, megfellebbezett rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta. A késedelmi kamatfizetési kötelezettség kezdődőpontját a károkozás idejéhez képest középarányosan állapította meg.

A részbeni megváltoztatás következtében a felperesek az elsőfokú eljárásban 74 %-ban lettek pervesztesek, ezért a 900.000,- Ft le nem rótt elsőfokú eljárási illetékből ők 666.000,- Ft-ot, míg az alperesek 234.000,- Ft-ot kötelesek viselni (Pp. 81. § (1) bekezdés).

Az állam által előlegezett elsőfokú eljárási költségek közül az elsőfokú bíróság tévesen vette figyelembe az alperesek által előlegezett 22.000,- Ft-ot, valamint a felperesek iratbeszerzési költségeként további 10.512,- Ft-ot, ezért az ítéletábra az összesen 180.645,- Ft állam által előlegezett költség viseléséről rendelkezett a pernyertesség-pervesztesség arányának megfelelően. Mivel a felperesek pervesztességi aránya a részbeni megváltoztatás következtében csökkent, az elsőfokú bíróság által megállapított elsőfokú eljárási költség összegét az ítéletábra arányosan leszállította.

Az I. rendű felperes fellebbezési pertárgyértéke 1.110.000,- Ft, a II. rendűé 1.160.000,- Ft volt, melynek alapulvételével rendelkezett a fellebbezési eljárási illeték viseléséről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) és 15. § (1) bekezdései alapján.

Mivel a felperesek a másodfokú eljárásban nagyobb részt pervesztesek lettek, ezért a Pp. 81. § (1) bekezdése szerint kötelesek az alperesek jogi képviselőjével felmerült eljárási költséget megtéríteni, amelyet az ítéletábra a kifejtett tevékenységgel arányosan állapított meg a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) és (6) bekezdéseinek alkalmazásával.

Szeged, 2017. október 6.

Dr. Kiss Gabriella s.k.	Bálint Attila s.k.	Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró